

Другитѣ ученици престанаха да говорятъ, смѣхътъ утихна изведнажъ. Момичето и непознатиятъ продължаваха да разговарятъ и неговата старческа ржка нѣжно милваше мекитѣ, руси косички. Старецътъ попита момичето:

— Какъ се казва твоятъ учителъ?

— Не, дѣдо, мене ме учи учителка, която се казва госпожица Анна Петрова.

Изведнажъ, очитѣ на непознатия човѣкъ се впериха въ бѣлото лице на момичето, устнитѣ му потрепнаха, но той не проговори нищо. Само хвана чадѣра съ ржка и започна да чертае върху пѣска нѣкакви криви, неразбрани черти. Децата мълчаливо го наблюдаваха и нѣкаква тиха тѣга стѣгаше гърлата имъ. Всѣки чувствуваше, че е направилъ непростима грѣшка съ подигравкитѣ къмъ човѣка и всѣки го гледаше така, като че го молѣше за прошка. Въ тая минута, звънецътъ удари за влизане въ часъ. Старецътъ се изправи, погледна училището и каза на малкото русокосо момиче:

— Поздрави твоята добра учителка.

— Нима ти познавашъ моята учителка?

Той се засмѣ съ нѣкаква сладка усмивка:

— Познавамъ учителката ти, познавамъ и всѣко кѣтче отъ това училище. Котато бѣхъ тукъ, тая стара круша бѣше млада и тънка фиданка. Сбогомъ . . . Децата като че ли не искаха да се раздѣлятъ отъ човѣка и продължаваха да го гледатъ съ тихи, смутени очи. Изведнажъ, момиченцето застана предъ непознатия старецъ и го запита:

— Искашъ ли, дѣдо, да извикамъ моята учителка?

— Не, мое мило дете, не. Само я поздрави.

— Ами отъ кого да я поздравя?

Сега човѣкътъ съ чадѣра и старомоднитѣ дрехи се изправи нѣкакъ гордо, погледна къмъ училището, после помилва момичето и отговори:

— Поздрави госпожицата отъ нейния старъ учителъ.

Всички отвориха уста отъ учудване.

— Учителъ?!

— Да, мили деца, когато госпожицата бѣше като васъ, азъ и бѣхъ учителъ. Но тя бѣше много по-добра отъ всички, затова вие трѣбва да я обичате. Сбогомъ!

Всички застанаха нѣкакъ виновно, свалиха шапки предъ стария човѣкъ и искаха да кажатъ нѣщо. Но той бѣше излѣзълъ вече на улицата и скоро се изгуби съвсемъ отъ очитѣ имъ.

Славчо Красински

